

nylig og er bleven saa udførlig drøftet i Pressen, og for øvrigt antager jeg ogsaa, at den vil komme frem ved Højesteret til fornyet Undersøgelse. Den vidner om, at en Person, der en Gang er kommen i Rettens Klør, ikke faar Lov til at slippe helskindet ud af dem. Denne Pige blev holdt i Varetægtsarrest i 3 Maaneder, i hvilke der var nægtet hende Samkvem med alt levende, naar man undtager Rettens ridderlige Betjente og det Utøj, som findes i Cellerne og Skabene der oppe. Hun fik saa sin Straf, blev idømt 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ikke for det, hun var sigtet for, men for en helt anden Ting, som Dommeren fandt op under Undersøgelsen af den oprindelige Sag. En Forbrydelse kan det jo ikke kaldes, som hun er bleven straffet for, hun har jo ikke gjort sig skyldig i andet, end hvad mangfoldige Mennesker have gjort og gøre sig skyldige i hver eneste Dag, og der var ingen, som havde krævet hende til Ansvar eller forlangt hende straffet for det, som hun fik sin Straf for.

Der er en anden Side ved denne Sag. Der blev jo tilkendt hende en Erstatning af 500 Kr. for uforskyldt Varetægtsarrest. Nu vil jeg gerne tillade mig at spørge den højtærede Finansminister, om han ikke agter at søge disse Penge tilbage. Jeg antager, at det er Statskassen, som har maattet betale disse 500 Kr. Der staar jo paa Finansloven et Beløb af 6,000 Kr. som Erstatning til dem, der have lidt uforskyldt Varetægtsarrest. Jeg antager derfor, at Alma Bondesen har faaet sine 500 Kr. udbetalt af Statskassens Penge, men jeg synes, at der i dette Tilfælde var al Grund til at skaane Statskassen og derimod at stille et Erstatningskrav over for den Kriminalretsassessor, som har mishandlet Pigen og holdt hende fængslet i 3 Maaneder paa løst Angiveri. Jeg vil derfor, som sagt, tillade mig at spørge den højtærede Finansminister, om han ikke har gjort eller vil gøre Skridt til, at Statskassen kan faa disse Penge tilbage. Jeg tror, at det vilde være heldigt, om der kunde blive statueret et saadant Eksempel over for Dommerne. Det var muligt, at de saa vilde tage sig bedre i Agt for at holde Folk i Varetægtsfængsel saa længe, som de pleje at gøre.

Naar man vil spørge, hvad Arbejderne kunne vente sig af det ny Ministerium, tror jeg at maatte svare, at der er intet godt for dem at vente. Vi ere jo nu naaede saa vidt, at Arbejderne have erklæret Strejke over for Staten. Det er, saa vidt mig bekendt, første Gang, at vi

ere naaede dertil, at der er erklæret aabenbar Strejke over for Staten som Arbejdsgiver. Det er jo nemlig saaledes, at Banearbejderne her paa Sjælland strejke endnu og have strejket, saa vidt jeg ved, i over 3 Maaneder. Deres Fordringer ere meget beskedne, de forlange kun et lille Tillæg til den Løn, de have, men alligevel har den højtærede Minister ikke villet gaa ind derpaa. Han er delvis gaaet ind paa at indrømme Arbejderne, hvad de have forlangt, nemlig for de Banearbejders Vedkommende, som ere ansatte her i København. Den højtærede Minister har altsaa for saa vidt tabt Slaget, som han har maattet give efter for de Fordringer, som Banearbejderne her i København have stillet. Uden for København strejkes der imidlertid endnu. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om han ikke snart vil gøre Skridt til, at denne Strejke kan blive sluttet og Arbejderne faa opfyldt de rimelige og billige Krav, som de have stillet til Staten.

En lignende Ære har den højtærede Minister indlagt sig ved Statsbanernes Værksteder, idet Smedene have erklæret Blokade over for disse. Denne Sag var jo til udførlig Behandling i Foraaret, og vi fik da oplyst, at Staten staar som den daarligste Arbejdsgiver paa dette Omraade, idet den Timeløn, som den betaler, er 4—5 Øre under den, som private Arbejdsgivere betale deres Arbejdere. Det er derfor ret naturligt, at Smedene, som ere godt organiserede, ikke ville arbejde for den Løn, som den højtærede Trafikminister vil byde dem. Der er altsaa erklæret Blokade over for Statsbanernes Værksteder for Smedenes Vedkommende, og Følgen deraf bliver den ganske simple, at Statsbanerne i Fremtiden ikke kunne vente Tilgang uden af de allerdaarligste Kræfter. Det kniber der ude med at faa Folk. Det er mig meddelt, at man har maattet gaa saa vidt, at man f. Eks. har maattet antage en Bogbinder ude paa det elektriske Værksted. Det vil sige, vt man maa tage, hvad man kan faa, og være glad til, om nogen vil melde sig. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om han ikke agter at undersøge denne Sag, om han ikke agter at træffe Foranstaltninger til, at Staten dog kunde komme til at betale den samme Løn, som private Arbejdsgivere nu yde deres Folk. Der synes at være en mærkelig Uoverensstemmelse mellem den nuværende Trafikminister og den Minister, han har taget Arv efter, idet den Trafikminister, vi havde i sidste Rigsdagssamling,